

Ager Jensen: Der har jo ikke været de store principielle uoverensstemmelser om forslaget til lov om børnetilskud og andre familieydelse. Diskussionen har i første række drejet sig om nogle praktiske problemer med hensyn til, hvordan man bedst kunne tilrettelægge denne lovgivning. Formålet har været at samle alt om børnetilskud i én lov, og det har vi hilst med tilfredshed.

En nydannelse er en moderskabsydelse til alle. Her har der naturligvis været anledning til overvejelser; men da moderskabsydelsen erstatter visse naturalydelse, som man må erkende tiden er løbet fra, og da man ved at lade ydelsen være generel gør sygekassegrænsen overflødig på dette område, må det hilses med tilfredshed, at ordningen bliver almen. Da ydelsen er skattepligtig, vil de med de største indtægter komme til at betale en betydelig del af den tilbage igennem deres skatter; men der kan i hvert fald ikke herske tvivl om, at det giver den mest rationelle form for administrationen af en moderskabsydelse, at den udbetales til alle.

Diskussionen vedrørende børnetilskud har i første række gået ud på at finde frem til en praktisk form for administrationen. Alle har været enige om, at udbetalingen måtte have det sigte, at beløbene kommer barnet til gode; derfor flytter man ikke alene administrationen fra skattevæsenet, hvor den ligger nu, men man vil også i de fleste tilfælde udbetale beløbet til moderen for at understrege, at hun bør administrere pengene til barnets tarv.

Det har der som sagt ikke været principiel uenighed om, men da lovforslaget var til første behandling, gjorde vi opmærksom på, at vi ikke kunne gå ind for den ordlyd, en del af paragrafferne havde, idet man ikke kan forlange, at menigmand skal kunne forstå en lov, hvorefter en moder f. eks. skulle have børnetilskud efter § 2, stk. 2, eller måske efter en anden paragraf. Det kunne jo næsten blive nødvendigt, at en sådan mor havde en sagfører

med for at finde ud af, hvad der står i loven. Derfor har vi ønsket særlige betegnelse for de forskellige ydelser.

Vi har fra administratorerne, såvel de kommunale organisationer som socialinspektørforeningen, modtaget mange henvendelse om at få loven formuleret således, at den blev umiddelbart forståelig for alle. Men først efter langvarige forhandlinger, dels med socialministeren, dels senere med familieministeren, er det lykkedes at få indført nogle ændringer, således at den nu er mere forståelig. Vi kunne fra vor side have ønsket, at man var gået endnu længere med at klargøre lovens bestemmelser, men vi har ønsket at sige tak for de ændringer, vi endelig er nået frem til.

Det største stridspunkt har dog været § 3, der jo ikke er affattet sådan, at den kan forventes at træde i kraft efter den nuværende ordlyd, idet der i den anvendes udtrykket „skattepligtig indkomst“. Der foreligger et ændringsforslag om, at loven skal træde i kraft samtidig med kildeskatten, og man må vel forvente, at det er regeringens hensigt inden da at have afskaffet skattefradragretten. Derefter vil begrebet „skattepligtig indkomst“ være et andet end det, man i dag kender.

Men bortset fra denne mere formelle betragtning måtte man forstå af udvalgsforhandlingerne, at ingen var helt tilfreds med paragraffen, således som den var udformet, og det første spørgsmål, der umiddelbart melder sig, er, om andre end de i § 2, stk. 2, nævnte personer med en indtægt under den foreslåede grænse har bedre mulighed for at klare sig selv og børnenes tilværelse end dem, man her har tænkt at give en ekstra ydelse. Udvalget har fra mange sider fået henvendelse om at lade dette ekstrabeløb gælde for alle under en vis indtægtsgrænse. Ministeren har imidlertid opgjort dette til at ville koste ca. 50 mill. kr. Jeg er ikke sikker på, at dette beløb er rigtigt, thi her vil det være naturligt at regne med en husstandsindkomst, og så vil det sikkert i mange tilfælde være